

[Henrik Nielsen.]

en fuldstændig Udryddelseskrig, men gaar kun ud paa at holde Raagernes Antal indenfor en passende Grænse, og det kan jeg være enig med Landbrugsministeren i. Der er enkelte Steder, hvor man har indrettet sig særdeles praktisk med Hensyn til en Indskrænkning af Raagernes Antal. Der er f. Eks. en Raagekoloni i Ledøje her paa Sjælland, og Ejeren af den har indrettet sig saa praktisk, at han har lejet Jagten paa Raagerne ud til nogle Københavnerne; det betaler de 500 Kr. for om Aaret. Paa den Maade reguleres Raagernes Antal, og de Raager, der bliver tilbage, er almindelig afholdt af Beboerne i Omegnen, de vil slet ikke undvære dem. Naar man paa den Maade kan forene det nyttige med det behagelige, saa er det jo godt, og hvis andre Ejere af Raagekolonier kunde indrette sig lige saa praktisk, vilde hele Spørgsmaalet være løst til Glæde for alle, maaske lige med Undtagelse af de Raager, der skal skydes. Det er jo imidlertid ikke alle Vegne, man har indrettet sig lige saa praktisk som denne Mand, men hans Fremgangsmaade kan være en lille Anvisning til de Ejere, der kan finde lysthavende til Jagten.

Den Maade, hvorpaa Kolonierne skal indskrænkes, har den højtærede Landbrugsminister gjort tilstrækkelig Rede for. Meningen er, som sagt, kun at indskrænke det alt for store Antal Raager paa enkelte Steder og gennem egnede Forholdsregler at afbøde den for store Skade, der gaar ud over enkelte. Da det altsaa ikke drejer sig om nogen Udryddelseskrig, kan jeg bifalde Bestemmelserne i Lovforslaget og anbefale at stemme for dem.

Gunnar Fog-Petersen: Den højtærede Minister oplyste, at den hidtilgældende Lov kun er blevet meget lidt brugt, og jeg frygter for, at det ikke vil blive stort bedre i Fremtiden med den Skikkelse, Lovforslaget nu faar.

I § 5 fastslaas det, at en Kommunalbestyrelse kan overlade til Ejeren eller Brugeren at bekæmpe en Raagekoloni. Den Fremgangsmaade, som det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (Henrik Nielsen) anviste, vil sikkert blive den almindelige, og den er ogsaa nogenlunde virksomhedsfuld, men dog ikke tilstrækkelig. I § 6, hvor der er Tale om Amtsrådets Pligter, staar der, at Brugeren skal finde sig i, at Bekæmpelsen foregaar ved en af Amtsrådet dertil bemyndiget Person, men det er jo ikke udelukket, at Amtsrådet kan træffe Aftale

med Brugeren, og saa vil Bekæmpelsen, ogsaa hvor Amtsrådet skal foretage den, foregaa paa den Maade, som det ærede Medlem nævnte. Der er, saa vidt jeg kan se, i § 12 indsat en Bestemmelse, som yderligere understreger, at det er den Maade, man vil gaa frem paa, saa de store Unger bliver nedskudt, idet der staar, at hvis Vurderingen af Skaden er foretaget saa sent paa Aaret, at Bekæmpelsen ikke kan paabegyndes, inden Ungerne er udrugede, udsættes den til næste Aar. Altsaa, den offentlige Bekæmpelse udsættes til næste Aar, og saa kan Nedskydningen af Ungerne foregaa som sædvanlig: man kan leje Jagten ud, man kan selv gøre sig den Fornøjelse eller faa en stor Indtægt af det, saadan som mange har det. Men denne Bestemmelse i § 12 er en ganske mærkelig Bestemmelse, for den viser, at Rigsdagen ikke har Hjerte til at drive en virkelig Bekæmpelse af Raagerne: naar Ungerne er udrugede, maa man vente til næste Aar, det vil sige, til det er for sent, til alle Ungerne er udvoksede og kan danne nye Kolonier og formere sig videre. Naar der er Tale om at bekæmpe Rotter og Mus, tager man ikke saadanne sentimentale Hensyn til, om man dræber Mødrene, og Ungerne saa omkommer af Sult, men her er Tale om Fugle, og Fuglene er mere poetiske end Rotter og Mus. De staar vort Hjerte nærmere, og derfor kan man ikke bekvemme sig til at ødelægge Yngelen ved at gaa saa hensynsløst frem.

Hvis man virkelig vil naa til en Indskrænkning af Raagernes Antal, tror jeg, det vil være nødvendigt at bruge den Fremgangsmaade at gennemskyde Roderne med dertil egnede Projektiler, hvad enten der er Unger eller Æg i Reden. Hvis man ikke vil ind paa den Fremgangsmaade, tror jeg, det hele bliver til ingenting, i hvert Tilfælde ikke til mere end en fornøjelig og økonomisk god Jagt, som mange er interesserede i, og som naturligvis ogsaa kan begrænse Antallet, men ikke kan hindre, at den betydelige Skade, som disse Dyr kan forvolde, naar de optræder i store Flokke, stadig finder Sted. Jeg vil nu imidlertid ikke stille Ændringsforslag paa dette Punkt; det er jo muligt, at Loven kan komme til at virke noget skrappere, end den har virket hidtil, men stor Forventning nærer jeg ikke til den, og jeg tror ikke, det ærede 12te Medlem for 2den Kreds har Ret i, at Radsaamaskinen nedsætter Raageskaden, tværtimod, de kommer ganske vist ikke saa meget under selve Saaningen, men til Gengæld kommer de, naar Springen har fundet Sted,